

Спіраль буття

Олександр Чалий

Буває день — як звивиста дорога,
Що зникла десь у дзеркалі авто.
А літня ніч — глибока і розлога,
Мов у смолі застигле полотно.

Коли весь світ зануриться в мовчання,
І згаснуть тіні вигаданих слів,
Глибока ніч загорнеться в чекання,
Бо ти чомусь не так все розумів.

І вже навколо тиша нерухома,
А десь в душі пульсує дикий страх.
Спиняють час не стуки метронома,
А те, як серце б'ється у грудях...

В хвилини щастя — спалах невагомий,
Зникає ніч, неначе в небі птах,
Як давній сон, до болю нам знайомий,
Чи теплий дотик на твоїх устах.

Немає часу в цифрах чи в металі,
Це еластична стрічка почуттів.
А ми в житті, неначе у спіралі,
Десь заблукали у сплетінні снів...